

Evangelí del Dimecres de Pasqua: en partir el pa

Evangelí i comentari del Dimecres de Pasqua. “¿No és veritat que el nostre cor s’abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures?” El mateix Jesús que va explicar les Escriptures als deixebles pel camí d’Emmaús ens parla quan escoltem les paraules de l’Evangelí sota la llum de l’Esperit Sant.

Evangelí (Lc 24, 13-35)

Aquell mateix dia, dos dels deixebles feien camí cap a un poble anomenat Emmaús, que es troba a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells de tot el que havia passat. Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix se'ls va acostar i es posà a caminar amb ells, però els seus ulls eren incapaços de reconèixer-lo.

Jesús els preguntà:

—Què és això que comenteu entre vosaltres tot caminant?

Els es van aturar amb un posat trist, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué:

—¿Tu ets l'únic foraster dels que hi havia a Jerusalem que no saps el que hi ha passat aquests dies?

Els preguntà:

—Què hi ha passat?

Li contestaren:

—El cas de Jesús de Natzaret, un profeta poderós en obres i en paraules davant de Déu i de tot el poble: els nostres grans sacerdots i els altres dirigents el van entregar perquè el condemnessin a mort, i el van crucificar. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel; però ara, amb tot això, ja som al tercer dia des que han passat aquestes coses. És cert que algunes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el seu cos i han tornat dient que fins havien tingut una visió d'àngels, els quals asseguraven que ell viu. Alguns dels qui són amb nosaltres han anat també al sepulcre i ho han trobat tot tal com les dones havien dit, però a ell no l'han vist pas.

Aleshores Jesús els digué:

—Feixucs d'enteniment i de cor per a creure tot el que havien anunciat els profetes! ¿No calia que el Messies patís tot això abans d'entrar a la seva glòria?

Llavors, començant pels llibres de Moisès i continuant pels de tots els profetes, els va explicar tots els passatges de les Escripures que es refereixen a ell.

Mentrestant, s'acostaven al poble on anaven i ell va fer com si seguís més enllà. Però ells van insistir amb força dient-li:

—Queda't amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar.

I va entrar per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. Llavors se'ls obriren els ulls i el van reconèixer,

però ell desaparegué del seu davant.
I es van dir l'un a l'altre:

—¿No és veritat que el nostre cor
s'abrusava dins nostre mentre ens
parlava pel camí i ens obria el sentit
de les Escripures?

Llavors mateix es van aixecar de
taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allí
van trobar reunits els Onze i els qui
eren amb ells, que els van dir:

—Realment el Senyor ha ressuscitat i
s'ha aparegut a Simó!

També ells contaven el que havia
passat pel camí i com l'havien
reconegut quan partia el pa.

.....

Comentari

Mentre celebrem la Pasqua,
contemplem altra vegada el camí cap

a Emmaús, acompanyant Cleofàs i l'altre deixeble, que dialoguen amb el seu incògnit company. La vivesa del relat ens facilita unir-nos a la comitiva i hi descobrim que cadascú de nosaltres ha estat alguna vegada Cleofàs. L'experiència d'un passat millor, unes esperances que no s'han complert ens encaminaven cap a la nostàlgia, la tristesa i la derrota. No havíem comptat amb l'autor de la Vida, que dona sentit a la nostra.

I Jesús surt a la nostra trobada, com el pastor que va a la recerca de l'ovella perduda (cf. *Mt* 18, 12). Ell ha donat la vida per les seves ovelles, ens considera amics seus; de fet la seva Paraula ens ha omplert, hem cregut a les seves obres, fins i tot amb humilitat n'hem acceptat els retrets. Ell vol a tot preu salvar-nos, perquè “la voluntat del qui m’ha enviat és aquesta: que jo no perdi res d’allò que ell m’ha donat, sinó que ho ressusciti el darrer dia” (*Jn* 6, 39).

Meravella la manera senzilla com Jesús irromp a l'escena: d'incògnit, preguntant i escoltant el motiu d'aquella discussió trista. Després, són els deixebles els qui l'escolten. I les coses comencen a canviar. De la tristesa passen a l'enardiment, de considerar-lo un estranger a voler que es quedi amb ells i reconèixer-lo viu quan va partir el Pa. Jesús es fa per als seus deixebles Camí, Veritat i Vida (cf. *Jn* 14, 6). Així desitja continuar irrompent el Mestre a la nostra vida diària, quan ens perdem en les nostres tristeses i desil·lusions. I així vol que fem també nosaltres amb els nostres amics. A sant Josepmaria li agradava meditar aquesta escena, considerar que el cristià és també Crist que passa: “Cada cristià ha de fer Crist present entre els homes; ha d’obrar de tal manera que els qui el tractin percebin el *bonus odor Christi*, la bona olor de Crist; ha d’actuar de manera que a través de les accions

del deixeble hom pugui descobrir el rostre del Mestre”^[1].

^[1] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 105. Homilia ‘Crist present en els cristians’.

Josep Boira / Photo: Salvador Godoy Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-dimecres-de-pasqua-en-partir-el-pa/>
(31/07/2025)